

"Hocam Prof. Dr. Şerif AKTAŞ, Hak'ka yürüdü. Onun için 15 Şubat 1945'te Refahiye ilçesinin Pınaryolu köyünde başlayan "hayat" dediğimiz muamma, 10 Haziran Pazartesi günü nihayete erdi. Pek çok öğrencisi gibi ben hocamı; Türk kültür ve edebiyat dünyası da bir "âlim"ini kaybetti. Hiç şüphesiz her ölüm erkendir; ancak âlimin 68 yaşındaki ölümü çok daha erken. Zira bilir ve inanırız ki, "Âlimin ölümü âlemin ölümü gibidir."

Sonra hızla son paragrafa geldi:

"Aziz Hocam! Size karşı hatalarım olmuşsa, affınızı diliyorum! Sizinle helâlleşmek mümkün olmadı. Hiçbir şeyle ödenmeyeceğinin idraki içinde üzerimde olan haklarınızı helâl eder misiniz? Mezarınız pür-nûr; mekânınız Cennet olsun Aziz Hocam!

*Ölüm âsûde bahâr ülkesidir bir rinde;
Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter.
Ve serin serviler altında kalan kabrinde
Her seher bir gül açar; her gece bir bülbül öter."*

Kendi bahçesini düşündü, bazı fidanlar tutmamıştı. Bir gün büyüdülerini ve serin gölgeleri altında dinlendiğini görebilecek miydi? Biyografisini yazmaya devam etti:

"Meslekî hayatına Polatlı (Ankara) İmam-Hatip Lisesi edebiyat öğretmenisi olarak başlayan (1980) Çetişli, dört yıllık öğretmenlikten sonra Fırat Ü. Fen-Edebiyat Fak. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne araştırma görevlisi olarak girdi (1984). Prof. Dr. Şerif Aktaş'ın danışmanlığında Servet-i Fünûn'da Mensûr Şiir isimli çalışmasıyla yüksek lisansını (1986); Memduh Şevket Esendal -İnsan ve Eser- isimli çalışmasıyla da doktorasını tamamladı (1989)."

Ne kadar koşturmuşum; yüksek yüksek dağların soğuk şehirlerinde yüksek lisans ve doktora. Muhterem Memduh Şevket ve Halit Ziya ve Cahit Külebi ve tabii ki muhterem Şerif Hocam.... Birbirine karışıyor hayat hikayeleri ve biyografiler. Bir gün benim hocam için yazdığım yazı gibi başlıklar: Tavas ilçesinin Akyar köyünde başlayan "hayat" dediğimiz muamma..." Bitirmeliyim artık şu biyografiyi...

"İsmail Çetişli, 1990'da yardımcı doçent unvanıyla Fırat Ü. Fen-Edebiyat Fak. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalı öğretim üyeliğine getirildi ve 1993'e kadar adı geçen üniversitede çalışmalarını sürdürdü. 1993'te Süleyman Demirel Ü. Fen-Edebiyat Fak. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne geçti. Akademik hayatında 1995'te doçentliğe, 2001'de de profesörlüğe yükselen Çetişli, 2001 yılında Pa-

mukkale Ü. Fen-Edebiyat Fak. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne geçti. Çalışma hayatını hâlen bu üniversitede sürdürmektedir. Evli ve iki çocuk babası olan Prof. Dr. İsmail Çetişli'nin yayımlanmış on beş kitabı, çeşitli dergilerinde neşredilmiş makaleleri, farklı sempozyumlarda sunulmuş bildirileri, muhtelif konularda konferansları mevcuttur."

Bildiriler neyse de konferans ve makaleleri bir araya getirmeliyim. Benden sonra kimim var ki toplayacak... Özellikle Akif'le ilgili olanlar bir hayli... Berlin'de Akif'in Berlin'ini anlatmak da nasip oldu.

Dosyayı kaydetti ve hemen yayıncıya gönderdi. Sigaranın ateşini söndürdü. Yarıya kadar izmarit dolmuş kül tabağına baktı. Yine çok içmişti. Pencereyi kapadı. Sol tarafındaki ağrıya aldırmadı. Hava soğuk... Ne soğuklar gördüm, Erzurum'da, Elazığ'da Polatlı'da... Cuma vakti iyice gelmişti. Geçen yıl Hacc'a gitmişliğini hatırladı. Şükürler olsun... Mübarek topraklar ve sıcak hava. Masanın üstünde duran son çıkan kitaplarına baktı: **Türk Şiirinde Hz. Peygamber (1860-2011)**, **Şiirimizde Hz. Peygamber ve Gül (1860-2011)**, **Şairin Diliyle Hz. Peygamber (1860-2011)**... Borcumu ödedim mi?

Odasının kapısını kapattı çıktı...

O odanın kapısını bir daha açmamak üzere kapattığını nereden bilebilirdi. Duvarı asılı olan ders programına, kapının üstünde asılı olan öğrenci tez görüşme saatlerine bir daha riayet edemeyeceğini... "Çalışma hayatını hâlen bu üniversitede sürdürmektedir." cümlesinin artık bir hükmünün kalmayacağını...

2001'den beri mesai arkadaşım, branşdaşım Prof. Dr. İsmail Çetişli 30 Ocak 2015

de cuma günü sabahleyin fakültedeki odasına uğramış, yeni baskısı yapılacak olan Halit Ziya kitabıyla ilgili son düzeltmeleri yapıp yayıncıya göndermişti. Cuma namazı sonrasında gittiği bahçesinde kalp krizine bu kez yenik düşerek aramızdan ayrılmıştı. Vefatı ailesini olduğu kadar biz yakın mesai arkadaşlarını, öğrencilerini, dostlarını, sevenlerini oldukça üzmüştü.

Hocası Şerif Aktaş için yazdığı yazıda "her ölüm erkendir" derken iki yıl sonra onun yaşına bile varmadan öleceğini nereden bilebilirdi. bahçesi, Denizli'deki evi Kalem apartmanı ile köyüne giden yolun ortasındaydı. Mezarı ise köyü ile bahçesinin arasında. Selvi olup olmadıklarını bilmiyorum ama uzun ve serin ağaçların altında yattığını bizzat gördüm.

Bu kadar ağır başlı, olgun duruşlu ve fakat bir o kadar da aceleci ve sabırsız bir insanı görmedim. Onu her andığımda aklıma şu cümleler gelir hep "dur bakalım" ve "borcumu ödemem lazım". Ne zaman günledik kargaşaların içinde çetrefil durumlarla karşılaşsak sükunet teskin etmek için her zaman "Dur bakalım sonu hayırlı olur inşallah." derdi. Fakat en çok kafamı kurcalayan "Borcumu ödemem lazım" sözü olmuştu. "Maşallah hocam hala çok sıkı çalışıyorsunuz" dediğimde verdiği cevap hep bu olmuştu. Bu cümle sürekli kafamın içinde bir fikri sabit gibi dönüp durur. "Borcumu ödemem lazım". Neden? Neyin borcu...

İnançlı kişiliği, çalışma aşkı hep birbiriyle bağlantılıydı.

Bahçesine ağaç dikti, eğitim camiasına binlerce genç fidan, Türk edebiyatına onlarca kitap ve yüzlerce makale... kaç tane, kaç meyve verir. Borcunu ödemek onun kadar her kula nasip olmaz. **"Asude bahar ülkesi"**nde ruhun şad olsun muhterem İsmail Ağabey'im.